

at vi dog endelig ikke maatte tilveiebringe det Skin, at Hans Majestæt ikke var bona fide, det er, om jeg tør oversætte det, at han ikke ganske ærligt vilde gjøre Ret ogsaa mod sine tydste Undersaatter; og det er vist ganske rigtigt. Men, hvem har bragt det saavidt, at Hans Majestæt Kongen i denne Geheime-raadsbeslutning har fundet det fornødent at udtale, at han vilde holde Grundloven? Kongens bona fides staaer lysende igennem disse Aar. At Hans Majestæt Kongen holder, hvad han lover, saalange der er Mennekkemulighed derfor, det er, hvad det danske Folk og hvad Europa veed (Ja!); og jeg bliver undseelig paa mit Fædrelands og min Konges Begne over, at han skal behøve at gjentage det, eller at hans Geheimeraad har tilraadet ham at underskrive Noget, hvorved det er følt nødvendigt for samme at formaae Hans Majestæt til under sit Navn at forsikre, hvad vi godt vidste, at han vil holde sit Ord til det Yderste (Hør!).

Jeg skal derefter gaae over til at paavise, hvor lidet det turde forholde sig rigtigt, naar den høitærede Statsraadspræsident mener, at Ministrene angribes for, hvad de ikke have gjort, og at man ikke har Handlinger og Kjendsgjerninger at omtale. Men, inden jeg gaaer over dertil, beder jeg om Tilladelse til at berøre et Punkt, som ret meget morede mig i den meget ærede Statsraadspræsidents Tale. Det var det Tilbud, han gjorde til Forslagsstillerne, mig derunder indbefattet, at vi kunde tage Tvilerne (Munterhed). Idet jeg erkjender mig særdeles forbunden for dette Tilbud, skal jeg blot bede om Tilladelse til at bemærke, at det er en farlig og vanskkelig Sag at gjøre sin Skyldighed som Rigsdagsmand i større politiske Anliggender, naar man bestandigen skal mødes af det Dilemma, at dersom man er en meget mærkelig, betydeligt begavet Rigsdagsmand, som der kunde tænkes paa til Minister, dette saa strax for Alvor bliver En tilbudt, og, dersom det ikke er Tilfældet, at det saa, saaledes som her til os, for Spøg bliver En tilbudt, medens man saa derved underforstaaer den Bemærkning: „der see I jo, der er Ingen at skaffe; thi altfor absurdt vilde det dog være, om I eller Noget drømte om, at Kongen

kunde tage Ober“. Jeg seer ikke rettere, end at, ligesom det meget ærede Statsraad forøvrigt har en høist vigtig Opgave, hvad jeg allerede nogle Gange har berørt, saaledes er der eet Punkt, som Statsraadet ganske er fritaget for, og det er, hvis det Tilfælde skulde indtræde, at Hans Majestæt ikke behøvede dets Bistand mere, hvor Hans Majestæt da skal faae et andet fra. Jeg veed, at det høitærede Statsraad nærmest af streng Pligtfølelse, ikke for Behagelighedens Skyld, har opertaget sit Hverv, — det har den høitærede Conseilpræsident oftere staaet paa —, og der er saa Ting, jeg er saa overbevist om. Netop saaledes er jeg ogsaa her, og taler jeg her, ikke for Behagelighedens Skyld, men af Pligtfølelse, og taler ganske vist uden alt personligt Hensyn, men nærmest med det Ønske for mit Fædrelands og min Konges Skyld, at det maatte behage Hans Majestæt at kalde andre Mænd til sit Raad. Men, hvor de skulle komme fra, er navnlig ikke det, der skal kaldes under Debat for Dieblikket, da der er Spørgsmaal om, hvorvidt der er Mangel paa Tillid til dem, der for Dieblikket sidde paa Ministerbænken.

Jeg skal altsaa nu komme til de enkelte Træk, der forekomme mig at være Handlinger. Det er bekendt, at vor Forsatning staaer og falder med den Grundsatning, at Ministrene ere ansvarlige, med den Grundsatning, at, fra det Dieblik af, da Kongen ikke selv, saaledes som tidligere, samler hele Magten i sin Person, er den udøvende Magt, forsaavidt den nu er betroet til Andres Hænder, hver i sin Kreds, under en Control, som gjør, at vi ikke have ombyttet een uindskrænket Konge med syv uindskrænkede Ministre, men at disse kunne kaldes til Ansvar og maae staae til Ansvar. Men der er fremdeles saa Ting, der ere saa udisputeerlige, som at, fra det Dieblik af en Minister paa een gang erklæres ansvarlig i visse Henseender og uansvarlig i andre Henseender, ansvarlig for, hvad han forordner i een Provinds, uansvarlig for, hvad han forordner i en anden —, fra det Dieblik af en Minister saaledes faaer to Personer og et Ministerium bliver sammensat af heelt ansvarlige, halvt ansvarlige og ikke ansvarlige Ministre, — fra det Dieblik af er